

Ágh István

Rekviem

Ismeretlen nagy csapás
sújtja az emberiséget,
azt támadja, aki éppen
előtte útjában áll,

merő pánikot okoz
köhögéssel, magas lázzal,
fojtó tüdőgyulladásban
fuldokol, kit elkapott,

sokan látogatnak át
álmlukban a túlvilágra,
gépesített ágyon szállva,
mint az asztronauták,

száz esztendőt átölel
a szkafander s az apáca,
a covid s a spanyolnátha
fekete zsákban visz el.

van, aki nem is beteg,
mégsem menekülhet tőle,
híre fogja üldözőbe,
mint a fülsértő zene,

pár végzetes attackon
volt szerencsénk már túlesni,
de ilyen esetről senki
nem tudott, vagy hallgatott,

míg a sortűz elsöpört
százakat a vérző téren,
s nem láttuk, hogy ki vezényelt,
mert tankjába bújva ölt,

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A *Hitel* fõmunkatársa. A Nemzet Mûvésze.

a másik gépet kezelte,
gázt nyitott, gerjesztett lángot,
vagy parancsra lőtt az árok
mélyére egy sereget,

húszezer tarkólövés,
amit már számolni sem kell,
hányat bírt egy kézfegyver?
mért nem száradt le a kéz?

akkor a legfőbb gonoszt
sikerült még fölismerni,
megbékélhetett mindenki
attól, hogy rámutatott,

a világnagy vész külön
jellegű és lefolyású,
csak a célja egy irányú,
a holtakban egyesül,

sok a hulla, csúcsra jár
a műszak a hamvasztóban,
kegyeleti rohammunka
takarítja el a gyászt,

bár a gáz hatásosabb,
előbb öl, mint észrevennék,
a járvány a földkerekség
ura néhány nap alatt,

Gangesz parti máglyasor
szagos füstjét szél kavarja,
tele imbolygó alakkal
mint a földre szállt pokol,

amit csak a nagyítás
mutat a mikrovilágból,
kevés a biztos tudáshoz,
miért és ki róttá ránk?

hogyan kinek a válasza
általunk a lét bűnére,
mintha véletlen történe,
olyan igazságtalan,

ismeretlen technika
teremtette ezt a fegyvert,
mintha verhetetlen lenne
gyors mutánsai miatt,

rögtön más. mint ami volt,
mindig másik szervre támad,
mintha új ízekre vágya,
tüdőt, májat letarol,

ha végre befejezi,
folytatja a post covid kor,
aki ezt túlélte, akkor
baja emlékezteti,

most még lélegezhetem,
bár a számra tapadt maszkban,
csak a holtakhoz ne szokjam,
mint egy élve temetett.

Szemben az éjszakával

Úgy figyelek az éjszakába
ablakomból, a parkkal szemben,
mint aki az üres színházban
vár egy izgalmas jelenetre,

fölsejlenek az éjbe torkollt
nappalok rejtett kulisszái,
végigvonul a vastag zubbony,
ahol a kutyás szokott járni,

a gesztenyék sötét bozontja
díszlete annak, ami nincsen,
a lámpák árnyat sokszoroznak,
és mintha dupla lenne minden,

magas házak emelnek gátat
a távlatnak a Duna parton,
míg a fény-szmog égre szivárog,
folyóvízre csillog a mennybolt,

nem a vén szem elgyengülése,
csak ahogy a sötétben látok,
de már ha csukott szemmel nézek,
egy elképzelt vakot utáncok,

valamitől feszült a város,
pedig nyugton hagyják lakói,
bár elrejtí a valóságot,
a sok kelléknek használt holmi,

azokkal vajon mi történik
akik magukat letakarták?
hány öntudatlan nő és férfi
vallja be álmában a titkát?

emeletek szerint szobánként,
házunkban is legalább százan,
és képzelődhetnek tovább még
kétmilliónyi sokaságról,

a padlás baglya itt vadászik.
ölni készül, olyan puhán száll,
én meg életre keltek bármit,
mint életem igazolását,

miként a térképen a pontok
jelzik, hogy mikor, merre voltam,
csak valamire kell gondolnom,
s fejemben az emlék kigyullad,

amit elhagytam, megtalálom,
a régi mégsem ugyanaz már,
mint ahogy elhagyott lakásom
más valakik másképpen lakják,

majd ha minden egyszerre gyúl ki,
sötét lesz kint, belül világos,
most még próbálok hozzászokni
a lassan szürkülő homályhoz.